

Стеценко Н.М.
к.п.н., доцент Уманського державного
педагогічного університету
імені Павла Тичини

ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

Інформаційно-комунікаційні технології проникають в усі сфери людської життєдіяльності, не оминають вони і систему освіти.

Доводити значимість дистанційної освіти та навчання на сьогоднішній день немає потреби .

У проєкті Положення про дистанційне навчання у навчальних закладах (2012 р.) приводиться таке визначення: «Дистанційне навчання – індивідуалізований процес набуття знань, умінь, навичок і способів пізнавальної діяльності людини, який відбувається за опосередкованої взаємодії віддалених один від одного учасників навчального процесу у спеціалізованому середовищі, яке функціонує на базі актуальних психолого-педагогічних та інформаційно-комунікаційних технологій» [1].

Таким чином, ми можемо твердити, що дистанційне навчання - це зовсім нова форма навчання, яка потребує створення особливого інформаційно-комунікаційного середовища та використання інноваційних технологій спілкування і відношень між учасниками педагогічного процесу.

Основним завданням дистанційного навчання є надання не просто освітніх послуг, а ще і забезпечення якості надання та отримання цих послуг.

При вирішенні такого важливого завдання виникає багато проблем, які необхідно подолати, основні з яких спробуємо окреслити:

1. Створення нормативно-правової бази дистанційного навчання: це, насамперед, Положення про дистанційне навчання у вищих навчальних закладах; встановлення норм планування навчального навантаження викладача дистанційного навчання (адже на розробку курсу та здійснення контролю за навчально-пізнавальною діяльністю слухачів курсів витрачається набагато більше часу, ніж при організації та проведенні денної чи заочної форми навчання); видача документа слухачу курсів встановленого зразка (процедура заключного контролю) тощо.

2. Ефективність дистанційного навчання залежить від створення якісного навчально-методичного забезпечення дистанційного навчання, відповідних засобів навчання, а оскільки ці засоби будуть використовуватися у специфічному інформаційно-комунікаційному середовищі, то зусиль одного викладача недостатньо, тут потрібно об'єднувати зусилля фахівця-

предметника, методиста, програміста, фахівця в області нових інформаційних технологій.

3. З попереднього пункту впливає проблема підготовки викладачів дистанційного навчання, які повинні перебудуватися не стільки на викладання навчального матеріалу, як на самостійну пізнавальну діяльність студентів та стимулювання цієї діяльності за допомогою різноманітних форм та методів дистанційного навчання.

4. Розміщення електронних засобів, розроблених викладачами дистанційного навчання, у мережі Інтернет, як правило є незахищеними від піратства, а тому відбувається порушення авторського права.

Це лише окремі проблеми, які є найбільш гострими на даний час в системі дистанційного навчання. Існують і інші проблеми, пов'язані, наприклад, з оцінкою, наскільки якісно спроектоване віртуальне середовище дистанційного навчання; необхідністю систематичного оновлення апаратного парку, програмного забезпечення; можливості контролю за навчально-пізнавальною діяльністю студентів (у віртуальному середовищі важко прослідкувати, хто сидить за комп'ютером); постійного підвищення рівня володіння інформаційно-комунікаційними технологіями самих викладачів та багато інших проблем.

Список використаних джерел:

1. Положення про дистанційне навчання у навчальних закладах. Проект від 10.01.2012р. Затверджено Наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України. : [Електрон. ресурс]. - Режим доступу <http://ipo.kpi.ua/ua/distance/pologenie10-01-12.html>
2. Шляхтина С. Перспективы развития дистанционного обучения в мире и в России // Компьютер-Пресс. – 2006. - №1. – с. 114-117.